

Інга Квітка

ВСЕМОГУТНІЙ
КРИСТАЛ

Інга Квітка
ВСЕМОГУТНІЙ КРИСТАЛ

Вступ

З тієї миті, коли народився Всесвіт, почалася велика битва між Володарем Темряви та Королевою Світла. Вони воювали за кожен планету. Сили Королеви та Володаря були рівні і дуже скоро вони розділили всі планети між собою. Залишилась лише Земля. Проте, скільки вони не воювали за неї, жоден з них так і не зміг її отримати.

Тоді Королева та Володар захотіли дізнатися майбутнє останньої планети. Володар Темряви шукав відповідей з своїм найвірнішим помічником – палаючим змієм, Королева Світла попросила про допомогу чарівну стіну. Разом з ними та зіркою, яка була найсильнішою віщункою на Землі, вони нарешті дізналися про своє майбутнє.

Зірка Арага склала пророцтво. В тому пророцтві було сказано, що прийде час, коли у великій битві знову зійдуться Королева Світла та Володар Темряви і, коли темні та світлі сили досягнуть найбільшої могутності, станеться неможливе. Світло та Темрява на мить об'єднаються і з'явиться кристал. Цей камінь матиме в собі всі чаклунські сили Володаря та Королеви. Він потрапить на землю до людей, яких Володар привів з інших планет, щоб знищити біонів. Кристал почне рости, а разом з ним будуть рости і його сили. За нього будуть боротися Володар та Королева і від того, чий бік обере кристал, залежатиме доля землі та всіх інших планет. А обрати він зможе, коли йому виповниться шістнадцять людських років.

Почувши це Володар Темряви розлютився. Він не повірив в те, що на світ може з'явитися кристал, який об'єднавши в собі світлі та темні сили, вирішить за них з Королевою, що буде з землею. Володар вимагав змінити пророцтво, але Арага була непохитна.

Йшов час, Володар та Королева продовжили боротьбу за останню планету... і одного разу, коли вони зішлись у черговій битві, Володар кинув у Королеву кусок темряви й у відповідь з її долоні линуло сяйво. Темна та світла сили були настільки могутніми, що

замість того, щоб розбити одна одну – об'єдналися й падаючи на землю, як і передрікала Арага, перетворилися на кристал.

Володар згадав про пророцтво та першим потягнувся до каменя. Він хотів схопити кристал, щоб забрати його на свій бік, але побачив, що Королева теж поспішила до нього. Вона осліпила сонячним промінням Володаря і закривши його собою, попросила дозволити кристалу самому обрати на чий бік він стане.

Вислухав її Володар й як заверещить:

– Ще б пак! Кристал наслухається твоїх пустих балачок про любов, співчуття, добро. Скоріш за все цього буде досить, щоб я його вже ніколи не побачив, – і махнувши рукою, Володар засипав Королеву блискавками, – я заберу його, дізнаюся, як можна заволодіти твоїми силами і знищу тебе, твоїх німфей та всіх своїх помічників... Хочу бути всемогутнім в цілому Всесвіті! – він спробував дотягнутись до кристала, проте в нього нічого не вийшло. Немов хтось або щось завадило йому дотягнутися до каменя. Володар вирішив, що його зачарувала Королева і його пальці перетворилися на величезних змій, котрі поповзли до неї. – Королево, наказую тобі, візьми кристал і віддай його мені, бо зараз спалю цілий Всесвіт!

Проте не дивлячись на погрози, Королева не поворухнулась:

– Якщо я це зроблю, ти забереш його собі, а так не можна. – відповіла вона. – Арага сказала, що коли прийде час кристал повинен сам обрати.

– Як він може обрати? Він лише камінь, – гаркнув Володар і штовхнув її до кристала, але Королева залишилась біля нього. Оплутавши її своїми зміями, Володар з силою потягнув униз свого найлютішого ворога. – Ти теж не здатна його забрати, – нарешті здогадався Володар Темряви, – ми обидва не можемо забрати кристал, – але чому?

Королева першою здогадалася, що час кристала було зупинено.

– Миттєдар! – закричав Володар і здавалося його чорні, як ніч очі, стали ще темнішими. Довге чорне волосся сколихнулося, нагадуючи

морські хвилі. Гачкуватий ніс здавалося став ще гострішим. Він відпустив Королеву.

Глава 1

Саме Миттедар наважився зупинити час кристала. Його вміння було одним з найсильніших серед злукронів – прибічників Володаря. Хоча... найвірніший слуга Володаря був наділений не меншими можливостями.

Так! Так! Під височенною вежею було таємне підземелля, в якому жив той самий помічник. Звали його палаючий змії. Той слуга був для Володаря найважливішим, навіть за самого Миттедара через те, що палаючий змії був частиною самого найтемнішого.

Одного разу Володар Темряви зачинив двері. Маючи при собі разом з пальцями ще десяток величезних змії, Володар не помітив, як один з помічників не встиг виповзти слідом за ним й через те, що ніколи не знав, що таке біль, відтяв дверима цього змія від себе.

Не захотівши втрачати частину себе, Володар вирішив нагородити відтятого змія своїми чаклунськими вміннями, які з одного боку не були йому постійно потрібні, а з іншого, ними могли скористатися його помічники. Адже під час відсутності Володаря у своїх володіннях злукронам могла знадобитися його допомога.

Сам змії завжди палав вогнем, щоб ніхто не наважився скривдити його. Він міг показувати минуле, теперішнє та майбутнє й нехай найголовніший з помічників слухав лише Володаря, Миттедару теж було дозволено заходити до підземелля у разі його відсутності та спостерігати за тим, що робиться на землі.

Він і побачив, Володаря з Королевою, який погрожував знищити темних помічників злукронів, світлих – німфей та й навіть саму Королеву.

Він непомітно від змія провів справа наліво рукою по палаючому кільцю й зупинив час каменя. Спинник часу знав, що дуже скоро палаючий змії, як і Володар здогадаються про те, що сталося. Тому він побіг на пошуки інших злукронів. Зібравши усіх злукронів у вежі, спинник часу розповів їм про підлий задум Володаря.

Ох і сполошилися темні сили. Один одного перебивати почали. Такий ґвалт підняли, що навіть стіни високої вежі затряслись. Не витримав рогатий злокрон – скипів. Полилася з нього річка, задзюрчала в різні боки й тих, хто біля нього стояв, збила з ніг. Вмить притихли інші злокрони, заспокоїлися.

Виступив рогатий злокрон вперед та заговорив:

– Виходить Володар заволодіє кристалом і знищить нас разом з силами добра! Пригадую часи, коли він своїм особливим мечем гнобив навіть наші чорні війська. Не хотів нашого об'єднання, боявся, що ми повстанемо проти нього. Володар завжди нас залякував. Знав, від його меча жорстокості нам не врятуватись. Хто з нас зміг би залатати діру після битви з ним, наважившись попросити Королеву вилікувати рану світлими чарами? – спитав він і сам собі відповів, – жоден! Колись, у цій вежі він поклявся назавжди сховати від всесвіту свій меч, і залишити нас у спокої, а не так давно, я бачив цей меч у його підземеллі. Тепер він збирається знищити нас разом з німфеями та Королевою. Потрібно зупинити його. – закликав рогатий злокрон. – Чув, я колись, він розказував про північ. Там живуть дивні створіння. Вони зовсім не схожі ні на нас ні на людей. На них взагалі не діють чари. Можливо вони нас прихистять у себе?

– Я не впевнений, що вони захочуть нам допомогти, – відповів спинник часу, – й змусити ми їх теж не можемо! Володар багато разів приходив до них. Він обдаровував їх скарбами, золотом, пропонував виконати усілякі забаганки. Сподівався знайти їхню слабкість і перетягнути на свій бік, але йому не вдалося! Воїни відмовились. – Миттедар покачав головою. – Королева теж була у їхніх володіннях, вони і її не підтримали. Певно не хочуть втручатися. – він підійшов до найстарішої злокрони, – вірно, Ровона?

Почувши своє ім'я, найстаріша злокрона виступила уперед. Воронячі крила сховались за спиною. Замість них в Ровони з'явилися руки. Довгі, худі, вони були спотворені глибокими зморшками. Сховавши їх за величезним горбом на спині, найстаріша злокрона підняла голову і всі побачили її бридке обличчя.

Проте нікого зі злокронів не бентежила її потворна зовнішність. Всі помічники Володаря були страшними. За кожен поганий вчинок, злокрони отримували страшні мітки на тілі. Тому вони не звертали уваги один на одного. Єдине, що їх доводило до сказу – це власні відображення в дзеркалах. В них вони бачили не просто спотворену зовнішність, а своє справжнє нутро. Через це темні сили намагалися усіляко уникати будь-яких дзеркал та беззаперечно підкорялися Володарю, котрий разом з Льоданом у своїй вежі спеціально зробив з них в'язницю для того, щоб лякати нею своїх помічників.

Через ту кімнату Ровона й сумнівалася, чи варто їй зараз розповідати про те, що вона знала? Найстаріша злокрона мовчала, але спинник повторив слова Володаря про те, що він збирався їх знищити, і Ровона наважилася заговорити:

– Давно ви не питали в мене порад. – її голос скрипів. – Хочете, про дивних створінь послухати? Я багато чого про них знаю. Вони незвичайні, м-м-м, – вона замислилась, – але й ми не прості. Отож перш ніж я відкрию свого рота, подумайте, Володар Темряви не пробачить нам цієї розмови і обов'язково помститься. – Ровона уважно вдивлялась в присутніх. Побачивши їхню готовність до рішучих дій, вона продовжила. – Мало хто з вас знає про те, як на землю прийшло добро і зло. Раніше на землі були тільки біони та дракони. Драконів, як ви знаєте Володар швидко перетягнув на свій бік, а от біонів не зміг. Ці чудовиська єдині у Всесвіті на кого не діють темні та світлі чари. Невразливість до чаклунських сил дала біонам величезну перевагу – вони не схилили голови перед Володарем та Королевою. – пригадала Ровона. – Біони вирішили зрівнятись в своїй могутності з нашим Володарем. Це розлютило його і Володар викрав людей з інших планет. – стара злокрона ненадовго замовкла, – люди на відміну від біонів вразливі до добрих та злих чарів. Володар відправив їх на землю і намовив проти чудовиськ. Люди почали полювати та знищувати їхній вид і з мільйонів дуже скоро залишилося кілька тисяч, а потім сотен.

– Навряд чи вони нам допоможуть після того, що зробив з ними Володар, – сказав рогатий злокрон.

– А чи захочете ви допомагати Володарю, коли дізнаєтесь як ми всі з'явилися? – спитала найстаріша злокрона. – Поки люди боролися з біонами, Володар продовжував воювати з Королевою за останню планету. Через те, що їхні сили були рівними, він вирішив створити нові вміння. Але Володар не знав, як відреагує на них, чи є у цих сил побічні дії і тоді, він знову згадав про людей. Він забрав нас до себе. Так, так, – Ровона зауважила, що не всі злокрони повірили її словам, – колись ми всі були звичайними людьми. Нас спочатку Володар відправив на землю, а потім забрав сюди. Володар розбив свою чаклунську кулю і всі, кого поранили крихти від неї перетворилися на злокронів. В нас більше не тече гаряча кров, є тільки чарівні вміння, котрими він нагородив кожного з нас, – Ровона вдивлялась у вічі помічників Володаря. – Дізнавшись, що Володар створив ціле військо темних сил, Королева Світла створила світлі вміння на противагу нашим. На відміну від Володаря, вона спочатку спробувала їх на собі, а потім спустившись на землю, знайшла людей, які захотіли присвятити своє життя добру. Так з'явилися німфеї. Володар же на відміну від Королеви лише упевнившись у безпеці нових умінь, потрохи забирає наші сили собі, обираючи лише ті, які йому потрібні. Я думаю після того, що ти зробив, Миттедар, коли Володар дізнається, що це через тебе, він захоче отримати можливість керувати часом.

– Так. – вимовив Миттедар. – Але нічого, я зроблю так, що це йому не допоможе. Що ж, злокрони, досить пустих балачок, час подумати про те, як нам врятуватися. – Миттедар подивився на свої срібні сльози, які впали йому під ноги. – Є в мене одна ідея, – і спинник часу розповів про те, що задля здійснення його задуму доведеться переступити через свою ненависть й запросити до вежі не кого-небудь, а самих королівських німфей. – Що скажеш, Ровоно?

Ці слова не на жарт розлютили сил зла й від образи вони заверещали та всі разом накинулися з прокляттями на Миттедара.

– Німфей? Тисячі років ми їх ненавиділи! – кричали злокрони. – Так, Володар, збирається підло з нами вчинити, але домовляйтесь з німфеями за його спиною – ні!

– Без цього не обійтись, але вибір за вами, – сказала найстаріша злокрона. Коли крики вщухли, вона пояснила, навіщо їм знадобилась милість німфей. – Завдяки поєднанню чарів між добром та злом утвориться безкінечність, яка буде підсилена зачаттям, котре через вплив часу, залежить від тебе, Миттедар! Саме ця безкінечність не дасть Володарю і Королеві ступити на землю і взяти кристал, а ми на відміну від них, зможемо бути біля їхнього дорогоцінного каменя.

– Непогано, – підбадьорив Ровону рогатий злокрон, – от тільки німфеї, – булькнув він і з його пащі полилася річка, – ой, – й спробував схаменутися. – Чи вони нас підтримають?

– Вони погодяться на наші умови. Їхня Королева буде знати, що Володар не зможе забрати собі кристал. – підтвердив Миттедар. Впевнившись у всебічній підтримці злокрони, він нагадав Ровоні, що німфеї самі тут не з'являться. – За ними треба..., – та не встиг спинник часу договорити, як помічники зла відступили від нього. Ніхто з присутніх не хотів летіти на королівській бік і ризикувати собою там, де панувало безліч німфеевських пасток. – Завдання не з легких, – погодився він, – всі ми знаємо, що звідти назад можна і не повернутися. Їхні володіння роблять нас слабшими. Скоріш за все, королівські захисники захочуть скористатися нашою появою і хто знає, чим усе закінчиться? – Миттедар махнув плащем, – ви маєте право відмовитися. Я – ні! В мене немає іншого виходу. Володар не вміє пробачати. Я буду першим, кого він покарає.

– На жаль, не останнім, – найстаріша злокрона наступила на полу його плаща. – Миттедар, залишайся тут, на тобі найголовніше, – Ровона нагадала всім про зачаття, – а замість тебе, – вона озирнулася і почувши біля себе дихання невидимки, схопила його за бороду, – чудова знахідка, лютий вітер! Ховаєшся від мене? –

спитала вона. – Даремно! – І перш ніж злокрона встигла його відпустити, вітер відкрив свою пащу.

Засвистіла буря, захитались злокрони. Пробігла повз них невеличка, ледь помітна тінь, яка трохи згодом почала рости. Обвилася вона навколо Ровони. – Ех ні, – злокрона покачала головою, – мене не налякаєш. Ти дужий, швидкий, непомітний, тобі і летіти замість Миттедара. – вирішила вона, – і не забудь, треба миттю повернутись назад.

– Чому? – спитав лютий вітер.

– Щоб палаючий змії не помітив твоєї відсутності.

– Що ж чекайте на мене! – попрощався вітер і вилетів з вежі.

Підхопивши свою бороду, він підкрався до зачинених воріт й не побачивши біля себе довжелезного драконячого хвоста, перечепився через нього й впав. Дракон кинувся до нього, схопив за бороду і покликав до себе інших охоронців.

Не став вітер чекати, коли його обступить десяток Володарських охоронців. Потягнув у себе повітря, надувся як величезна куля й з усіх сил дунув на дракона. Захитався дракон, відпустив бороду, а вітрові тільки цього і треба було. Стрибнув вітер через ворота, угору піднявся, немов справжнісінький птах над чорним піском закружляв.

Уперед полетів, позаду себе блукаючі кам'яні гори залишив. Хотів було униз спуститися, аж раптом берег темної річки обступили гострозубі пантери. Лапами замахали, наказали вітру забиратися звідти геть.

Здивувався посланець Ровони, що на березі можуть пантери робити й наважився в них запитати, яку цінність вони тут охороняють і чому раніше він цієї річки не бачив?

Відмовилися йому пантери відкривати таємницю. Образився вітер і полетів далі. Нарешті закінчилися володіння, які належали Володарю. Темний пісок й пустеля змінилися на світлий. Долетів вітер до королівського замку, де на відміну від гнітючої атмосфери Володарських володінь, сяяло яскраве сонце. Всюди співали птахи, в садах росли чудові квіти, а перед замком сиділи величезні золоті

леви з закритими очима. Підступив до них вітер, обійти надумав та де там?

– Я... ви, цей, – схвильовано пробурмотів він, – леви, можете мене звідси прогнати та перш ніж це зробити, вислухайте. Я до вас прилетів, щоб просити про допомогу. Німфеї, вони повинні вислухати мене, благаю, – змолився вітер, – зараз, я кажу цю вашу, як її... правду! – згадав він.

Вислухали леви посланця від темних сил і замислилися. Повірили вони словам вітру, адже розуміли, що навряд чи хтось з захисників зла ризикне ступити заради капості на бік Королеви Світла.

Заплющили леви очі і відкрили для нього двері замку. Підхопив непроханий гість свою бороду, між левами пробіг та кинувся до мармурових коридорів. По сходах піднявся й почув, що зовсім поряд чийсь голос лунав. Озирнувся по сторонах та побачив, як до нього голубка підлетіла.

Сів вітер на підвіконня, а пташка змахнула своїми крилами. За мить замість них з-під сукні визирнули тонкі руки. По плечах хвилями розсипалося блакитне волосся. Чоло прикрасив вінок з крапель свіжої роси, на якому розцвіли гарні квіти.

Перед ним з'явилася найпрекрасніша серед усіх німфей. Хоча вітер не помітив її вроди. Для нього її гарне личко, так само як і потворність, наприклад, тієї ж Ровони мали однакову суть. Володар так намовив злокронів проти німфей та Королеви, що вони навіть дивитися на них не хотіли.

– Леви повідомили мене про тебе. Чого тобі треба, вітер? – спитала німфея і він розповів їй про те, що почув від Володаря Миттедар. Уважно його вислухав, німфея не поспішала з відповіддю, – звідки я знаю, що це не пастка, в яку, ви, прибічники Володаря, хочете заманити нас німфей?

– Тобі відомо про пророцтво. Скажи мені, де зараз знаходиться Королева?

Лілейта промовчала. Вона поспішила залишити кімнату й побігла до чарівної стіни, яка показала Лілейті, що сталося з Королевою та

Володарем. Німфея повернутися до вітру:

– Зараз Королева з Володарем! Треба летіти, – і перш ніж вітер встиг оговтатися, Лілейта зібрала інших німфей. Всі німфеї перетворились на голубів й вилетіли з замку. Вітер кинувся за ними й разом вони полетіли до вежі Володаря.

Миттедар за цей час написав закляття і коли німфеї увійшли до темних володінь, він попросив їх якомога швидше запам'ятати чарівні слова. Потім він звернувся до прибічників Володаря і нагадав їм, що зараз ніхто з них не повинен напасти на німфей.

У відповідь на його слова, Ровона щось пробурмотіла собі під ніс та Миттедар не звернув на це увагу. Він лише хотів, аби німфеї та помічники Володаря зробити два кола і як тільки вони виконали його прохання, спинник часу став між ними й об'єднав їх, наказавши усім взятись один за одного, щоб утворити безкінечність.

Перед тим, як промовити чарівне закляття, він нагадав сторонам не роз'єднувати потік обох сил, адже тоді закляття можна буде здолати в будь-який момент.

Доки Миттедар промовляв чарівні слова, долоні злих помічників палали, бо сили добра і зла повністю переплелися між собою. Проте не встиг спинник часу договорити закляття, як до залу заповз палаючий змій. Побачивши його, рогатий злокрон булькнув, з його пащі знову полилася річка й неочікувано навіть для самого себе, він видер свою лапу. Зрозумівши для чого тут зібралися злокрони та німфеї, палаючий змій зашипів:

– Тепер закляття буде діяти до тих пір, доки хтось з вас не відмовиться від нього, – і палаючий змій наблизився до рогатого злокрона. На змія потрапило кілька крапель води й зашипівши ще дужче, змій завертівся, – цікаво, хто це буде? – він легенько вдарив своїм хвостом рогатого злокрона.

– Змій, йди звідси! Тебе ніхто не боїться. – сказав Миттедар. Він вперше поглянув на німфей і побачив Лілейту. Потім Миттедар подивився на злокронів помітив, які вони страшні та бридкі.

Спотворені обличчя з безліччю ран та подряпин, з горбами на тілі та скрюченими руками чи лапами, з яких визирали гострі кігті.

– Я прийшов сюди, щоб ти, Миттедар, негайно повернув час назад.

– Володар вже здогадався?

– Так, йому було складно повірити в те, що його помічники налаштовані проти нього, але він про все знає і повертається до нас. – палаючий змій спостерігав за поглядом спинника часу й підозріло оглянувши Лілейту, додав, – німфеї, вам час літи звідси, звісно, – він підняв свою голову до самісіньких очей Лілейти, яка спокійно дивилася на нього, – якщо ви не хочете залишитись тут з нами назавжди. Якщо погодитесь, до ваших послуг наші найкращі темниці.

Нічого не сказавши у відповідь Лілейта махнула рукою. Слідом за нею – це зробили і інші німфеї. Перетворившись на білих голубів всі вони вилетіли з вежі, а злочрони розбіглися хто куди. Миттедар повернув час кристала і з його очей впало кілька срібних сліз.

Глава 2

Тим часом на землі до лісу за цілющими травами відправився один дідусь. Довга сива борода діставала колін. Вицвівши очі та зморшкувате лице видавало його вік. Старенький потихеньку ходив між деревами, спираючись на криву палицю та шукав потрібні йому трави.

Не помітив він перед собою каменя. Спіткнувся старенький та ледве через нього не впав. Ухопився за дерево, дивиться... а на землі не простий камінчик лежить. Один бік в нього світлий, а другий чорніший за пір'я у ворона.

Здивувався дідусь, адже скільки на цьому світі жив ще ніколи не бачив такого дивного каменя. Вирішив старенький взяти його собі. Сховав він камінь в вишиту хустину та у кишеню поклав. Назбирав собі трав та повернувся додому. Розклав цілющі трави по своїх місцях й вже було спати зібрався, аж раптом, згадав про дивний камінь. Дістав його з кишені та поклав перед собою. Подивився на нього й розмірсявся про те, як би було чудово, аби це був не камінь, а дитина. Не помітив він, як сидячі задрімав.

Зазирнув місяць у вікна. Поворухнувся камінець, закрутився, потім знову завмер. А як сонечко на небо свій перший промінчик кинуло, знов камінчик завертівся навколо себе. Прокинувся дідусь, подивився на камінь та став чекати що далі буде?

Раптом всередині каменя щось битися почало, немов час рахувати, а потім замість каменя, з'явилась крихітна дитина. Подумав старенький, що не дарма ця дитина в нього з'явилася, адже здійснилося його заповітне бажання. Не було в нього ні дітей, ні онуків, а тут... немовля! Вирішив він залишити собі цю дитину.

Загорнув старенький кристал в рушник, присів поряд із ним і назвав його – Ярославом. Зробив для малечі ліжечко з рушників. Вклав туди дитину, а сам взявся свої мудрі книги читати, котрі йому

від пращурів дістались. Хотів старенький дізнатися, як так сталося, що камінь, хоч і незвичайний, на дитину перетворився.

Зазвичай дідусь багато чого з тих книг дізнавався. Вони підказували йому про те, які трави треба було збирати, щоб людей від різних хвороб зцілювати, які слова треба було промовляти, аби пораненим звірам та птахам допомогти.

Проте цього разу, скільки дідусь не гортав свої книги в жодній з них про камінь, який людиною став нічого не знайшов. Відклав старенький книги та підійшов до кристала, який спостерігав за ним своїми прозорими очима.

Наважився старенький до нього доторкнутися й диво, Ярослав вперше йому посміхнувся. Не помітив старенький, як за його плечем з'явилося величезне, чорне око. Всередині цього ока повзав палаючий змії, дихаючи на старенького червоним вогнем. Побачив його кристал і з його обличчя щезла посмішка. Замахав він руками в бік змія. Здавалося, що кристал от закричить та от біда, він не зронив ні звуку. Подумав дідусь, що Ярослав німий.

Зціпив кристал пальці і у ту ж мить кімнату наповнило яскраве сяйво. Воно засліпило страшне око й те поспішило зникнути, а старенький взяв Ярослава на руки та прошепотів:

– Напевно, ти, німий. Але це не страшно. Я багато кого за життя зцілити зміг. Допомагав і людям, і звірам, і птахам. Тож я обов'язково знайду, як тебе вилікувати, мій..., – він задумався й вирішив, що Ярослав буде його онуком, – маленький. Ти обов'язково почнеш говорити і тоді розкажеш мені, звідки ти такий особливий в лісі узявся, – і дідусь сів біля кристала, знову взяв одну зі своїх книжок та цього разу швидко знайшов те, що шукав в ній. Побачив він на одній зі сторінок чарівну квітку. – От воно! – радісно пригадав він, адже та квітка допомогла йому багатьох урятувати.

Взяв дідусь дитину, свою палицю і відправився в гори. Пройшов він через вузьку річку, перейшов глибокий яр, поки не знайшов широкої стежки, яка розділилася на чотири різні шляхи.

Обрав дідусь ту, що була йому потрібна й пішов вперед. Хотів він пригостити Ярослава лісовими ягодами чи водою, проте кристал відмовився. Похитав головою старенький, не знаючи, що робити та продовжив свій шлях.

І от дійшов він до високих дерев. Надумав трохи перепочити аж раптом побачив, вовк ніби нізвідки з'явився. Загарчав хижак на старенького й у Ярослава потемніли очі. Подивився звір на кристала, ліг перед стареньким й тихенько заскавчав. Пройшов дідусь повз хижака і пішов далі шукати печеру, дивуючись, чому вовк передумав на нього нападати?

Побачив старенький перед входом у печеру яструба, який охороняв чарівну квітку. Ця квітка цвіла лише раз на рік і лише в цей час її можна було зірвати. Адже поки квітка цвіте, яструб не мав права відмовити тому, хто прийде за нею.

Бо як відмовить яструб в той час квітку віддати, накличе на себе страшну біду. Доведеться йому перетворитися на людину й ходити по світу, доки сам він не знайде того, хто буде більше за інших заслуговувати на чарівне зцілення та тією пелюсткою скористається. Тільки після цього яструб зможе знову з людини на птаха перетворитися.

Підійшов до птаха дідусь, низенько йому вклонився і запитав:

– Пане яструб, я прийшов за квіткою.

Не встиг птах відповісти старенькому, як побачив Ярослава. Відступив він назад, замахав своїми величезними крилами, затупотів лапами та дзьобом в бік кристала показав:

– Якраз вона зацвіла, але ти, старий, краще йди своєю дорогою і до мене більше не повертайся!

– Чому? – здивувався дідусь. – Я за цією квіткою до тебе багато разів приходив і ще жодного разу ти мені не відмовляв. Ти допомагав мені зцілювати і людей і звірів і птахів від страшних недуг. Подивись на цього малюка, який не може говорити. Невже ти йому відмовиш? Він постійно мовчить, навіть не плаче. Здається мені, що він німий, що скажеш? Чи я помилився?

– Малюка?! – закричав птах. – Цього разу ти привів до мене не людину, не птаха й навіть не хижого звіра! – він примружив очі, щоб не бачити, як старий почав тицяти в нього своєю палицею. – Це всього лише камінь, кристал, у людській подобі. Певно ти забажав його побачити людиною і він став таким, але лише зовні. В ньому немає життя! Він не такий, як ми з тобою. – зітхнув яструб та розповів старому про Володаря і Королеву, – розумієш, цей кристал лише відлік часу до тієї миті, коли землю назавжди поглине темрява чи світло.

Від почутого старенький геть розгубився. Стало йому не по собі. Ухопився він за серце, тяжко зітхнув та все ж у почуте відмовився вірити:

– Я не вірю тобі. Я знайшов цей камінь, як ти сказав – кристал, у лісі та звідки я знаю, що ти кажеш правду? Може ти хочеш відібрати у мене дитину?

– Ні! – виправдовувався яструб. – Коли до мене приводять когось живого, я це відчуваю. Зараз переді мною лише камінь. Так, він має зовні тонку оболонку людини. Але якщо йому вколоти пальця, з рани не потече кров. Малюк, який в тебе на руках – не живий і не мертвий. Як прийде ніч, подивись на зорі, сам все зрозумієш.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

Інга Квітка

ВСЕМОГУТНІЙ
КРИСТАЛ

